

Minősbiztosítási beszámoló

Ez a beszámoló két felmérésen alapul, melyek a 2022-2023-as tanév folyamán lettek kiküldve a hallgatóknak válaszadás céljából. Az egyik felmérés a Bartók Béla Zeneművészeti Kar már végzett hallgatóinak válaszait tartalmazza (*BBZK_Végzett hallgatók*). A másik felmérésben pedig a kar jelenlegi hallgatóinak válaszai olvashatóak (*BBZK_Hallgatói felmérés*). Ezek a hallgatók 2018 és 2023 között kezdték meg tanulmányaikat a karon. (Tehát tulajdonképpen egyszerre tartalmazza egy *Bejövő*, egy *Közbülső* és egy *Kimenő motivációs felmérés* válaszait. Leginkább persze közbülsőnek tekinthetjük.)

Véleményem szerint összességében elmondható, hogy a Kar képe a hallgatók válaszai alapján meglehetősen pozitív, kevés negatívumot, hiányosságot említenek. Miután már jónéhány éve foglalkozom a minősbiztosítással és viszonylag sok kérdőívet kiértékeltem, meglátásom szerint a hallgatók összképe a karról pozitív irányban változott az elmúlt 10 évben. Számomra különösen szembetűnő a magasabb szintű elégedettség az adminisztrációval kapcsolatos kérdéseknél, mind a dolgozók hatékonyságát, mind pedig segítőkészségét illetően. (Az oktatói tudás, hivatástudat és segítőkészség korábban is magas minősítést kapott.)

A *BBZK_Végzett hallgatók* néven készített felmérésben a válaszadók száma 16, ami kellően magas ahhoz, hogy a válaszok összessége már relevánsnak tekinthető legyen. A válaszadók 11 szakon vagy szakirányon tanultak, és a Kar mind a négy intézetét lefedik ezáltal. A válaszadók 75%-a 2022-ben végzett, vagyis friss élmények tükröződnek a válaszaikban. Vannak köztük nappali és esti tagozatosok, államilag finanszírozott és költségtérítéses hallgatók – ezek arányai nagyjából tükrözik a teljes kari arányokat is. Még néhány további adat: a válaszadók 81 százaléka nő; 56,3 százaléka házas; 37,5 százalékanak van már gyermeke. Egyvalaki él külföldön, mindenki más Magyarországon. A megadott irányítószámokból kiderül, hogy főként Budapesten, Miskolcon, Nyíregyházán, valamint ezek tágabb vonzáskörzeteiben laknak volt hallgatóink. Születési éveik egy 34 év hosszúságú periódust fednek le nem túl nagy ugrásokkal 1966 és 2000 között! A 16 válaszadóból ketten végeznek jelenleg is felsőfokú tanulmányokat, mindketten mesterképzésben. A tágabb rokonságot is beleértve 50

százalékuknak van hasonló szakterületen dolgozó rokona, ami igen magas arány véleményem szerint.

Számomra némileg meglepő, hogy a 16-ból 15 hallgató folytatott bevételszerző tevékenységet tanulmányai alatt. Gondoltam, hogy 50 % felett lesz ez az arány, de ilyen magas számra nem számítottam. Ez az eredmény persze a hallgatók anyagi lehetőségeiről is sokat elárul. Ugyanakkor az egyetemi tanulmányok mellett folytatott munka igencsak megnehezíti például a főtárgy órákra szükséges, megfelelő mennyiségű gyakorlás elvégzését. Az persze örömdetes, hogy maga a munka a válaszadók 80 százalékánál szorosán, 20 százalékuknál részben kapcsolódott a szakhoz, melyet közben az egyetemen végzett.

Majdnem mindannyian alkalmazottként dolgoznak Magyarországon, kétharmaduknál nem valószínű, hogy a következő 12 hónapban új munkahely után néznének. Az egyetemen megszerzett tudást 80 százalékuk nagy vagy teljes mértékben használja munkája során, ez igazán jó hír. Ahogy az is, hogy a válaszadók 46,7 százaléka egyáltalán nem, 53,3 százalékuk is csak valamelyest tart attól, hogy elveszítheti munkáját. A „*Meglehetősen tart tőle*” és a „*Nagyon tart tőle*” válaszokat ennél a kérdésnél senki nem jelölte meg.

Abban a kérdéssorban, ahol azt kellett megjelölni, mit tartanak végzett hallgatóink **fontosnak** a munkájukkal kapcsolatban, meglehetősen egyértelmű kép rajzolódott ki. A felsorolt lehetőségek közül kiemelten fontos számukra az állásbiztonság, valamint az, hogy a munka érdekes legyen, olyan, amivel másoknak tudnak segíteni, ami hasznos a társadalomnak, és ami fejleszti a képességeiket. Emellett legyen lehetőség a munka és a magánélet összehangolására, legyen kellemes a munkahelyi környezet, és legyen elismert a valós teljesítmény. Természetesen a magas keresetet és a jó béren kívüli juttatásokat is megjelölték.

A rákövetkező kérdéssor arra kereste a választ, hogy **mennyire elégedettek** ugyanezekkel - a munkával kapcsolatos - paraméterekkel. Az előbbieken felsorolt, a válaszadók számára kiemelten fontos paramétereket illetően viszonylag elégedettek voltak az állásbiztonsággal, a kellemes munkahelyi környezettel, azzal, hogy a munka érdekes, fejleszti a képességeket, hasznos a társadalomnak, tudnak vele másokon segíteni. A munka és a magánélet összehangolásával kapcsolatban, valamint a valós teljesítmény elismerését illetően vegyes az elégedettség mértéke. Sajnos – nem meglepő módon – egyáltalán nem voltak elégedettek a keresetükkel és a béren kívüli juttatásokkal.

Ha szabadon dönthetnének, a válaszadók kétharmada alkalmazottként szeretne dolgozni az állami, magán-, egyházi vagy civil szférában, egyharmaduk pedig vállalkozóként látná magát szívesen.

Végzett hallgatóink nagyon vegyes válaszokat jelöltek meg arra nézve, szeretnének-e Budapesten dolgozni (a főváros vonzása egyáltalán nem olyan erős a válaszok alapján). A 100 km-nél messzebbi munkavégzés lehetőségével, valamint a külföldi munkavállalással kapcsolatban is vegyes a kép. Körülbelül fele-fele arányban szeretnének teljes munkaidőben, illetve részmunkaidőben dolgozni.

A diploma utáni tanulással kapcsolatos kérdéskörnél egyértelműen kiderült, hogy végzett hallgatóink fontosnak tartják saját, jövőbeni továbbképzésüket. Sokféle igényt jelöltek meg ezzel kapcsolatban: másoddiplomát, nyelvi képzést, szakirányú továbbképzést, stb.

A Miskolci Egyetemet 93,2%-uk ajánlaná másoknak (75%-uk „Igen”, 18,8 % „Talán”). Ez is egy megnyugtató visszajelzés.

Bár azzal kapcsolatban igen eltérő válaszok születtek, hogy az Egyetem mennyire segítette a hallgatót a munkahely megszerzésében, a megelőző válaszok némelyikéből szépen kirajzolódik, hogy mindenki el tudott helyezkedni, jelenleg bőven van fellelvőpiac, ez nem okoz problémát.

Arra a kérdésre, hogy *„Ön szeretne aktív kapcsolatot tartani a Miskolci Egyetemmel?”* 25 % válaszolt „Igen”-nel, 31,3 % „Nem”-mel, és 43,8 % „Talán”-nal. Úgy vélem, sokunk számára ismerős érzés, hogy amikor az ember végre lediplomázik, kicsit már jól is esik elhagyni az iskolapadot és kilépni a világba, még ha ebbe a kíváncsiságba szorongás is vegyül. Az mindenesetre a beérkezett válaszok alapján megállapítható, hogy a frissen végzettek körében nincs markáns igény a kapcsolattartásra. Persze magam is tudom, hogy a Kar sok végzett hallgatója örül, ha akár évekkel később is meghívót kap emailen egy-egy kiemelt hangversenyre a Zenepalotába. Lehetséges, hogy néhány év elmúltával az embernek újra nagyobb igénye támad valamiféle kapcsolattartásra egykori egyetemével.

A válaszadók hozzászólásai közül egy javaslatot emelnék ki: *„Egy rendszeres egyetemi buszjárat segítené a vasútállomástól az eljutást.”* Ez véleményem szerint teljesen helytálló, komoly hiányosságról van szó. Jónéhány évvel ezelőtt az Egyetemvárost a Tiszai pályaudvarral összekötő közvetlen járat meglehetősen jól működött, sajnálatos, hogy jelenleg ez nem lehetséges.

A másik felmérés (*BBZK_Hallgatói felmérés*) eredményeivel kapcsolatban a következőket szeretném megemlíteni. A válaszadók száma 21, ami szintén már jó alapot ad következtetések levonására. Akárcsak az előző felmérésnél, itt is egészen jól lefedi a válaszadók 13 szakja vagy szakiránya a kar képzési palettáját. A válaszadók 52,4 százaléka tanul *Osztatlan képzésben*, a többiek *Alap-* vagy *Mesterképzésben*. A *nappali* és *esti tagozatosok* aránya, valamint az *Államilag támogatott* és *Költségtérítéses* képzésben résztvevők aránya hasonló az előbb tárgyalt felméréshez. A válaszadók tanulmányaikat az elmúlt 5 évben (2018-tól) kezdték meg. A válaszadók 31,6 százaléka kollégista. Tanulmányait a 21-ből 1 hallgató szakította meg átmenetileg (passzívált). Magabiztos képet mutat, hogy a válaszadók több mint 90 százaléka úgy véli, biztosan nem szakítja meg tanulmányait, ebben az intézményben és ezen a szakon szeretne maradni. Ez oktatói szempontból is nagyon pozitív üzenet.

A válaszadók 85 százaléka *„Biztosan”* vagy *„Valószínűleg”* ugyanezt a szakot választaná, 90% százalékuk pedig ugyanezt az intézményt. Ezek az eredmények önmagunkért beszélnek. Annál a kérdéssornál, ami arra vonatkozik, hogy miért szeretnének felsőfokú diplomát szerezni, leginkább a következő szempontokat tartották ösztönzőnek a válaszadók: *„Hogy jobb karrierlehetőségeim legyenek.”* *„Diplomásként nagyobb fokú autonómiám lehet a munkában.”* *„Diplomásként könnyebb külföldön munkát találni.”* *„Hogy képezsem magam, elmélyítsem tudásomat.”* *„Határozott elképzelésem volt arról, mit szeretnék csinálni.”* *„Tetszett ez a szakma, szakterület.”* *„Ez a diploma szükséges a munkámhoz.”* *„Ezen a szakterületen ez nagyon jó színvonalú intézmény.”*

Hogy mi az, ami a legkevésbé befolyásolta őket, szintén érdekes lehet: *„Társadalmi elvárás már a diploma.”* *„Szülői, családi indíttatás.”* *„Közel van a lakóhelyemhez.”*

Összegezve elmondható, hogy a hallgatók határozott, belső indíttatású vágya, elképzelése jóval fontosabb a muzsikus pályaválasztásban, mint sokféle külsődleges szempont. Ez jól is van így, nem igazán lehet, nem igazán érdemes ezt a pályát máshogy csinálni.

A *Hallgató szolgáltatásokkal* kapcsolatos kérdések véleményem szerint értékelhetetlenek. A különböző szempontokra (pl.: *„Tanulmányokkal kapcsolatos információk”*) a hatfokozatú skála két végpontján az alábbi lehetőségek szerepelnek: 1: *Egyáltalán nem elégedett*; 6: *Nem ismeri / Nem veszi igénybe*.

Számomra érthetetlen, hogy aki például elégedett volt a tanulmányokkal kapcsolatos információáramlással, mégis mit tud bejelölni egy ilyen skálán?

Arra, hogy milyen formában dolgoznak a hallgatók a tanulmányaik mellett, a legkülönbébb válaszok születtek. A felsorolt lehetőségek mindegyikét (*Nem dolgozom; Teljes munkaidő; Részmunkaidő; Megbízási jogviszony; Vállalkozás*) megjelölte valaki. A válaszadók 80 százalékánál ez a munka kapcsolatban áll a szakkal, melyet végez. Ez jó hír, és tapasztalatból tudjuk, hogy hallgatóink a tanításból is sokat tudnak tanulni (mivel munka alatt főként zeneiskolai tanítás értendő). Tehát az anyagi előnyök mellett szakmailag is tudnak fejlődni, még ha ez a fajta kettős elfoglaltság le is terheli őket. A válaszadók – hasonlóan a *BBZK_Végzett hallgatók* kérdőívben látottakhoz – nem tartanak a munkahely elvesztésétől, 80 százalékuk úgy gondolja, nem fog új munkahely után nézni a következő 12 hónapban.

Általában véve elmondható, hogy a két kérdőív igen hasonló válaszokat eredményezett a hasonló kérdéseknél. Nincs szembetűnő különbség a már végzett és a még tanulmányaikat végző válaszadókat illetően. Ez vonatkozik arra a kérdéssorra is, hogy a munkával kapcsolatban mit tartanak fontosnak és mit kevésbé. Valószínűleg azért sincsenek nagy különbségek, mert a muzsikusi pályára való felkészülés legtöbb esetben már 12-13 éves kor körül elkezdődik, így a diákoknak bőven van idejük megfigyelni nemcsak azt, hogy milyen elvárások vannak vagy lesznek velük szemben a tanulmányaik során, hanem azt is, mi várhat rájuk későbbi pályájukon diplomás felnőttként.

Visszatérve a kérdőívhez, 90% látja úgy, hogy *biztosan* vagy *valószínűleg* sikerül majd elhelyezkednie a szakterületén belül a diplomájával.

Néhány további adat a kérdőívből: a 21 válaszadó 57,1 százaléka szakgimnáziumból jött, szintén ugyanennyien egyedülállóak (persze egyáltalán nem biztos, hogy ugyanazokról van szó), 19 százalékuknak van gyermeke. Idegen nyelveket illetően az angol után a német nyelvtudás következik, a többi felsorolt nyelv (francia, olasz, spanyol, orosz) jelenléte elhanyagolható mértékű.

A Miskolci Egyetem képzési színvonalát illetően a 20 válaszadó mindegyike négyest vagy ötöst jelölt meg az 5 fokozatú skálán. Ez igazán nagyszerű eredmény. Kilencven százalékuk „*Igen, biztosan*” vagy „*Lehetséges*” hogy újra egyetemünket választaná (ha visszamehetne az időben). Megfelelőnek tartják az információáramlást, jól tudnak tájékozódni az egyetemi és a kari honlapokon, elégedettek a kollégiumok színvonalával (ez számomra némileg meglepő és

örömteli hír), megfelelőek a sportolási lehetőségek, elégedettek az oktatók és a nem oktató kollégák segítőkészségével egyaránt.

A válaszadók életkora – hasonlóan az előző kérdőívhez – itt is széles időszávet jelöl (születési év: 1975-2002). A kérdőívben fel nem sorolt idegen nyelveket illetően a *Hozzászólások*nál megjelent a latin, a román (felsőfokú) és a finn (alapfokú) nyelvtudás is.

Szintén hozzászólásként olvashattam arról az igényről, hogy a nyelvórák legyenek a Zenepalotában megtartva. Tudomásom szerint ez ma már így zajlik, ez a kérés teljesítésre került.

Dr. Réti Balázs

főiskolai tanár, intézetigazgató (BBZK)

a Minőségbiztosítási Bizottság tagja

2023. október 25.